

Nr 357.

Av herrar **Johansson** i Mysinge och **Andersson** i Vigelsbo, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 37, angående lönereglering för landshövdingarna.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 37 föreslås nya bestämmelser angående landshövdingelönerna. Märkligt är att därvid åter framförts den av riksdagen vid senaste regleringen av dessa löner 1925 underkända tanken om särskilda representationsbidrag vid sidan av lönen. Skäl kunna anföras för och emot sådana särskilda representationsbidrag, och med fog kan man göra gällande, att en person kan vara en god landshövding utan att nedlägga stora kostnader för att fullgöra s. k. representationsskyldigheter.

För särskiljande av vissa belopp såsom representationsbidrag talar bland annat att härigenom beredes möjlighet för en samvetsgrann person, som av någon anledning — exempelvis mindre god ekonomi — icke önskar »representera», att avstå från representationspengarna och därmed även vara fri från de med dessa förenade skyldigheterna. Samma möjlighet finnes icke om representationsbidragen så att säga inarbetas i lönen.

I det propositionen bifogade »Förslag till avlöningsbestämmelser för landshövdingarna» föreslås att Kungl. Maj:t skall äga bestämma huru med representationsbidragen skall förfaras vid tjänstledighet för landshövding.

Det synes uppenbart att vad därvid åsyftas är frågan om huruvida en landshövding, som icke utövar sin befattning, skall ha den del av representationsbidraget, som belöper sig på den tid, han är ledig. Det är av intresse att konstatera att Kungl. Maj:t i princip icke synes främmande för att så icke utan vidare kan anses lämpligt. Men bestämmelsen är så avfattad att det lägges i Kungl. Maj:ts hand att för varje särskilt fall pröva vad som kan anses skäligt. Att verkställa en sådan prövning från fall till fall kan vara en nog så besvärlig och ömtålig sak. Goda skäl synas tala för att det obligatoriskt stadgas att vid tjänstledighet vederbörande skall avstå den däremot svarande delen av representationsbidraget.

Det har med skäl ifrågasatts det lämpliga i att med landshövdingebefattningen skall kunna förenas ledamotskap av riksdagen. Oavsett hur en prövning av denna tanke utfaller kan dock ett förbud för landshövding att utöva riksdagsmannauppgiften icke *nu* genomföras, då det är fråga om grundlagsändring.

Vid landshövdingens utövande av uppgiften som riksdagsman har av vederbörande i vissa fall sökts och erhållits tjänstledighet medan i andra fall detta icke skett.

Att vid tjänstledighet vederbörande avstår från eventuellt representationsbidrag synes som nämnts skäligt. Det synes även uppenbarligen rimligt att landshövding, som utan tjänstledighet utövar uppdrag som riksdagsman, för den tid riksdagen är samlad, avstår från däremot svarande del av representationsbidraget. Dels måste ett sådant förenande av krävande uppdrag hårt taga hans tid i anspråk och det ökade arbetet liksom vistelsen i Stockholm försvåra för honom utövandet av med representationsbidraget förenade skyldigheter. Dels komme han ju under riksdagstiden i åtnjutande av arvode för riksdagsarbetet.

Under åberopande av vad som anförts föreslås

ändring i Kungl. Maj:ts förslag till avlöningsbestämmelser för landshövding avseende

dels att landshövding, som är tjänstledig, icke må för tjänstledigheten åtnjuta eventuellt representationsbidrag utan detta i sådant fall minskas med mot tjänstledighetstiden svarande belopp,

dels att landshövding, som är ledamot av riksdagen, icke må för tid som riksdagen är samlad åtnjuta eventuellt representationsbidrag utan detta i sådant fall minskas med mot riksdagstiden svarande belopp.

Stockholm den 4 februari 1939.

Ivar Johansson,
Mysinge.

Sven Andersson,
Vigelsbo.